

РЕШЕНИЕ

№ 27706

гр. София, 09.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 19.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова
Мария Шишкова

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **6722** по описа за **2026** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на „ФЕРО ТРАНС ГРУП“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК], чрез адв. В., срещу Решение № 1270/14.04.2026г., постановено по НАХД № 13238/2025 г. на СРС, 22 състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ №23-2500326/14.08.2025г., издадено от Е. А. – директор на дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, с което на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв. на основание чл. 416, ал. 5 вр. чл. 414, ал. 3 от КТ за нарушение на чл.62, ал. 1 от КТ.

С жалбата са наведени твърдения за неправилност на съдебното решение поради противоречие с материалния закон, съществени нарушения на процесуалните правила и противоречие със събраните по делото доказателства. Касаторът поддържа, че между дружеството и лицето С. Л. М. е налице гражданско правоотношение. Твърди, че е налице противоречие между фактическото описание на нарушението и дадената му правна квалификация. Моли за отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което да бъде отменено издаденото наказателно постановление като неправилно и незаконосъобразно. В условията на евентуалност моли дори съда да приеме, че ако е налице административно нарушение, то размера на наложената санкция следва да бъде намален до законоустановения минимум.

Ответникът – Директорът на дирекция „Инспекция по труда“ /Д „ИТ“/ С., чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като

неоснователна.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, XXIII-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е процесуално допустима като депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, подлежащ на касационен контрол пред Административен съд – [населено място]. Разгледана по същество е неоснователна.

От фактическа страна СРС е установил, че на 28.05.2025 г. служители на дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ са извършили проверка по спазване на трудовото законодателство на „ФЕРО ТРАНС ГРУП“ ЕООД в обект – автопарк, находящ се в [населено място]. Проверката е осъществена на място, като впоследствие е продължила и по документи в периода от 16.06.2025 г. до 20.06.2025 г. В хода на същата контролните органи установили, че лицето С. М. извършва дейност като „охранител“ в обекта. Последният попълнил декларация, в която е посочил, че работи за дружеството от около една година, при установено работно време – от 07:00 ч. до 19:00 ч., съгласно предварително изготвен график, като работи приблизително 15 дни месечно. Установено е, че между „ФЕРО ТРАНС ГРУП“ ЕООД и С. М. не е сключен трудов договор в писмена форма към момента на проверката. Представен е договор за предоставяне на услуги от 03.04.2025 г., както и приложение към него. За така констатираното нарушение е съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 23-2500326/20.06.2025 г., който е връчен на представляващия дружеството, като в законоустановения срок е подадено възражение срещу акта. На база на съставения АУАН е издадено оспорваното НП№23 2500326/14.08.2025 г. от директор на дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, с което на дружеството-жалбоподател е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв. на основание чл. 416, ал. 5 вр. чл. 414, ал. 3 от КТ за нарушение на чл. 62, ал. 1 от КТ. Изложената фактическа обстановка съдът е приел за установена въз основа на гласните и писмените доказателства, приобщени към доказателствения материал на основание чл. 283 НПК.

От правна страна, съдът е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона писмена форма, при спазване на процесуалните правила и в предвидените давностни срокове в чл.34 от ЗАНН.

Настоящият съдебен състав споделя изводите на районния съд относно доказаността на нарушението, тъй като същите почиват на правилна и съвкупна преценка на събраните по делото доказателства. С разпоредбата на чл. 62, ал. 1 КТ е вменено задължение на работодателя да сключи трудов договор в писмена форма с работника преди постъпването му на работа. За да е осъществен съставът на нарушението, за което е ангажирана отговорността на дружеството, е необходимо наличие на трудово правоотношение, което се характеризира със съответни елементи - работникът или служителят има определено работно време, работно място и трудово възнаграждение; работата се извършва чрез личния труд на работника или служителя; работата, която се извършва, е свързана с предмета на дейност на възложителя; работникът или служителят изпълнява указанията на работодателя за това кога, къде и как да работи; работата се извършва съгласно реда и последователността, определени от работодателя / Тълкувателно решение № 86/27.02.1986 г. на ОСГК на ВКС/.

Правилен е изводът на районния съд, че от събраните по делото доказателства се установяват белезите на трудово правоотношение между санкционираното дружество и лицето С. Л. М.. От доказателствата по административната преписка е видно, че лицето е декларира

конкретно работно време и работни дни, а също е приложен и график за работа. Тези обстоятелства сочат за предварително определена организация на трудовия процес и подчиняване на установен режим на работа, несъвместим с присъщата на гражданските правоотношения самостоятелност на изпълнителя при определяне и организиране на дейността му. От значение е не само наличието на график като документ, а и обстоятелството, че лицето фактически е било включено в него и е изпълнявало дейността си съобразно предварително определени смени и работно време. Това сочи, че предмета на правоотношението е предоставяне на работна сила в рамките на организация на дружеството, а не постигане на конкретен, самостоятелен резултат /характерен за гражданските договори/. Твърденията на касатора в обратния смисъл не се подкрепят от доказателствата по делото. Липсват данни лицето самостоятелно да е определяло времето и начина на изпълнение на възложената дейност, а напротив събраните доказателства установяват обратното – работа при определени дни и часове, съобразно предварително съставен график.

Неоснователен е доводът на касатора за несъответствие между фактическото описание на нарушението и правната квалификация, доколкото от НП е ясно индивидуализирано вмененото нарушение по време, място и начин на извършване, по такъв начин, който позволява на санкционираното лице да разбере обвинението и да организира защитата си. От събраните доказателства се установява, че лицето С. М. е полагало труд при организирано работно време и утвърден график на смени, като в хода на административнонаказателното производство не е бил представен сключен писмен трудов договор. Тези факти правилно са квалифицирани като нарушение на чл. 62, ал.1 от КТ, поради което не е налице твърдяното противоречие между фактическата обстановка и приложената правна норма.

Съгласно чл. 414, ал. 3 КТ, работодател, който наруши разпоредбите на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 или 3 и чл. 63, ал. 1 или 2, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв. Настоящият съдебен състав намира, че санкцията от 2000 лева е съобразена с тежестта на нарушението и целите на административното наказание по чл.12 от ЗАНН, като е индивидуализирана в близост до минималния размер, поради което не са налице основания за изменението ѝ.

Случаят не може да се определи като маловажен, тъй като Кодексът на труда в разпоредбата на чл. 415в, ал.1 е предвидил специална спрямо чл. 28 ЗАНН хипотеза на отговорност за маловажно нарушение. С ал.2 на същата разпоредба изрично е предвидено, че нарушение като процесното не е маловажно.

По изложените съображения съдът намира, че при постановяване на обжалваното решение не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила или на материалния закон, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и своевременно отправеното от ответника по оспорването искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 64д, ал.3 от ЗАНН касаторът следва да бъде осъден да заплати на ДИТ – Софийска област разноски за юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 70 евро, определени в съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София – град, XXIII-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1270/14.04.2026г., постановено по НАХД № 13238/2025 г. на СРС, 22 състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ №23-2500326/14.08.2025г.,

издадено от Е. А. – директор на дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, с което на „ФЕРО ТРАНС ГРУП“ ЕООД е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв. на основание чл. 416, ал. 5 вр. чл. 414, ал. 3 от КТ за нарушение на чл.62, ал. 1 от КТ.

ОСЪЖДА „ФЕРО ТРАНС ГРУП“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК] представлявано от управителя А. Б. да заплати на дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ юрисконсултско възнаграждение в размер на 70 евро.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.